

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 531/2023-54

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Petrom Konvičným, Rázusova 1, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Košice I sp. zn. 20Er/2389/2009 z 2. mája 2023 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoEk/19/2023 z 31. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoEk/19/2023 z 31. októbra 2023 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoEk/19/2023 z 31. októbra 2023 **z r u š u j e**.
3. Krajský súd v Košiciach **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1 241,74 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoEk/19/2023 z 31. októbra 2023, **n e v y h o v u j e**.
5. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 531/2023-14 z 31. októbra 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky (doručenú ústavnému súdu 14. júla 2023), ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

uznesením okresného súdu (teraz konanie vedené na Mestskom súde Košice, pozn.) označeným v záhlaví tohto nálezu.

2. Podaním zo 7. novembra 2023 sa sťažovateľka domáhala rozšírenia ústavnej sťažnosti aj voči odvolaním napadnutému uzneseniu krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že ide o neprípustné rozšírenie ústavnej sťažnosti, keďže ide o „novo“ namietané aspekty, ku ktorým pôvodná ústavná sťažnosť nesmerovala, a vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo vydané až po doručení ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, ani logicky smerovať nemohla. Bolo preto namieste, aby sa sťažovateľka obrátila na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou (m. m. I. ÚS 601/2023).

3. Ústavný súd vedený úsilím o maximálne materiálny prístup k ochrane ústavnosti, uvedomujúc si riziko zmeškania zákonnej lehoty na podanie novej riadnej ústavnej sťažnosti [§ 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] a v snahe reálne neodoprieť sťažovateľke požadovanú ústavnú ochranu jej základných práv, doplnenie zaevidoval ako nový návrh (sp. zn. Rvp 3228/2023). Uznesením č. k. I. ÚS 118/2024-9 z 22. februára 2024 bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

4. V rámci hospodárnosti konania boli obe sťažnosti uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 22/2024-5 z 27. februára 2024 spojené a následne vedené pod sp. zn. III. ÚS 531/2023. Sťažovateľka žiada obe napadnuté uznesenia zrušiť, vrátiť vec mestskému súdu na opätovné konanie a priznať jej náhradu trov konania.

5. Sťažovateľka je povinnou v exekučnom konaní, predmetom ktorého je vymoženie pohľadávky vo výške 67 603,82 eur a trov exekúcie. Pôvodný oprávnený (Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach) si voči sťažovateľke uplatnil nárok na (i) vrátenie rozdielu medzi poskytnutým príspevkom na zriadenie chránenej dielne a skutočne preukázateľne vynaloženými nákladmi (33 801,91 eur) a na (ii) zmluvnú pokutu (33 801,91 eur), ktorá bola dohodnutá vo výške 0,1 % z dlžnej sumy za každý kalendárny deň omeškania nasledujúci po dni splatnosti, najviac však do výšky jedno násobku dlžnej sumy a najmenej 1 000 Sk.

6. Návrhom z 28. marca 2022 žiadala sťažovateľka exekučný súd o zastavenie exekúcie v časti vymáhanej zmluvnej pokuty, ktorú vzhľadom na jej rozsah pokladá za nezákonnú, a to s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 3194/18 z 1. apríla 2019, podľa ktorého možno skúmať vo výnimočných prípadoch vady exekučného titulu aj v exekučnom konaní, a to najmä vtedy, ak by výkon rozhodnutia viedol k zjavnej nespravodlivosti alebo by bol v rozpore s princípmi právneho štátu. Zároveň český ústavný súd v tomto rozhodnutí poukázal na to, že takou zásadnou vadou exekučného titulu môže byť aj priznanie úrokov z omeškania v neprimeranej výške.

7. Mestský súd návrh sťažovateľky zamietol s odôvodnením, že exekúcia nespĺňa podmienky zastavenia exekúcie *ex lege* v zmysle zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“), pretože za posledných 18 mesiacov pred dňom, keď sa mala starať exekúcia zastaviť, bol dosiahnutý výťažok spolu aspoň vo výške 15 eur a zároveň je exekúcia vedená

na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, pričom exekučný súd nemôže skúmať materiálnu stránku veci (vecnú správnosť exekučného titulu).

8. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že exekúcia bola vykonávaná zrážkami z dôchodku sťažovateľky. Sociálnou poisťovňou bola vedená ako tretia v poradí, avšak na základe exekučného príkazu vykonávala Sociálna poisťovňa zrážky z dôchodku sťažovateľky, pretože podľa súdnej exekútorky malo ísť o prednostnú pohľadávku. Na podklade oznámenia samotnej exekútorky o zmene charakteru pohľadávky na neprednostnú pohľadávku Sociálna poisťovňa prestala zrážky vykonávať a súdna exekútorka 30. júna 2023 vrátila sťažovateľke vymoženú sumu 1 485,51 eur z dôvodu neoprávnene vykonaných zrážok.

9. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou vo veci rozhodoval krajský súd, ktorý prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľka mohla svoje námietky uplatniť v základnom konaní – v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, čo však neurobila. V štádiu exekučného konania podľa názoru krajského súdu možno vstupovať do exekučného titulu len v prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní, alebo v prípadoch, keď bol exekučný titul vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy. O taký prípad ale nešlo.

10. Krajský súd nepovažoval za preukázané, že došlo k zastaveniu starej exekúcie zo zákona, keďže súdna exekútorka súdu nedoručila upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Podľa krajského súdu síce došlo k uplynutiu rozhodnej doby podľa § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z., avšak môže ísť o prípad, kedy by napriek uplynutiu rozhodnej doby k zastaveniu exekúcie nedošlo [§ 2 ods. 2 písm. f) zákona č. 233/2019 Z. z., podľa ktorého sa stará exekúcia nezastavuje, ak bol v období 18 mesiacov pred dňom, keď sa má stará exekúcia zastaviť, dosiahnutý výťažok aspoň 15 eur].

11. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že v čase rozhodovania o tomto náleze už bolo exekučné konanie zastavené v celom rozsahu – po vrátení vymoženej sumy zo strany súdnej exekútorky boli v prípade sťažovateľky splnené zákonné podmienky na zastavenie exekúcie.

II.

12. Sťažovateľka argumentuje tým, že:

a) napadnuté uznesenia exekučného súdu boli nesprávne, nezákonné, arbitrárne, a preto porušujúce jej právo na súdnu právnu ochranu;

b) exekučný súd má v prípade výnimočných okolností skúmať vecnú stránku exekučného titulu, ak by v dôsledku zásadných väd hrozilo odopretie spravodlivosti,

c) krajský súd nesprávne procesne postupoval, keď sa zaoberal odvolaním sťažovateľky. Nesprávne a nezákonne konštatoval nemožnosť exekučného súdu zastaviť starú exekúciu, kým exekútor nedoručí exekučnému súdu upovedomenie o ukončení starej exekúcie, keďže v prípade sťažovateľky nejde o nemožnosť zastavenia starej exekúcie z dôvodu § 2 ods. 2 písm. f) zákona č. 233/2019 Z. z.,

d) mestskému aj krajskému súdu vyčíta prílišný formalizmus a nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

III.

13. Mestský súd v doručenom vyjadrení poukázal na to, že krajský súd sa s názorom mestského súdu, že neboli splnené podmienky na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 Exekučného poriadku, stotožnil. Zotrval na svojom stanovisku, že exekučný súd je viazaný exekučným titulom, ktorého hmotnoprávnu a vecnú stránku nie je oprávnený preskúmať, rovnako ako zákonnosť postupu súdu, ktorý ho vydal. Rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky nie sú podľa krajského súdu pre slovenské súdy záväzné.

14. Sťažovateľka v replike z 20. decembra 2023 poukazuje na to, že exekučný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti nepopiera tvrdenia sťažovateľky o porušení jej práv. Vo svojom vyjadrení nereagoval na námietku sťažovateľky, že exekúcia mala byť primárne zastavená *ex lege* podľa zákona č. 233/2019 Z. z., keďže na to boli splnené podmienky.

15. Podľa sťažovateľky tvrdenie, že exekučný súd nie je v konaní oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, nemá absolútny charakter. Vo výnimočných prípadoch je exekučný súd oprávnený zaoberať sa vecnou správnosťou exekučného titulu, pričom jeho posúdenie závisí od konkrétneho prípadu. Napokon poukázala na to, že slovenské súdy sa v rámci rozhodovacej činnosti bežne inšpirujú rozhodnutiami českého ústavného súdu, resp. na ňu odkazujú.

16. Krajský vo vzťahu k namietanej neprípustnosti odvolania poukázal na to, že možnosť podať odvolanie voči rozhodnutiam citovaným v § 57 ods. 1 Exekučného poriadku bola upravená v § 58 ods. 5 Exekučného poriadku tak, že proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h), k) až m) bolo prípustné odvolanie. Odvolanie tak bolo prípustné proti uzneseniam o vyhovení návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj proti uzneseniam o zamietnutí návrhu, pretože v oboch prípadoch ide o rozhodnutie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Sťažovateľka žiadala čiastočne zastaviť exekúciu z dôvodu, že v prevyšujúcej časti je exekučný titul priznanej zmluvnej pokuty nezákonný vzhľadom na neprimeranú výšku a rozpor s dobrými mravmi. Tento dôvod spadá pod § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku a ak by sa preukázal ako dôvodný, súd by vyhlásil exekúciu v tejto časti za neprípustnú a v príslušnej časti by ju zastavil. Z uvedeného vyplýva, že odvolanie sťažovateľky nemohlo byť odmietnuté ako neprípustné a muselo byť prejednané, z čoho vyplýva, že námietka sťažovateľky je nedôvodná.

17. Ďalej sa krajský súd stotožnil s názorom mestského súdu, že nie je možné v exekučnom konaní prihliadať na námietky sťažovateľky, ktoré mala uplatňovať v základnom konaní. Výnimkou z nemožnosti preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu a zákonnosť postupu súdu je prieskum rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní a platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom na základe spotrebiteľskej zmluvy (sp. zn. III. ÚS 193/2023 z 13. júla 2023). To však nie je prípad sťažovateľky. Podľa krajského súdu je ako riešenie tejto otázky vyššou súdnou autoritou vo vzťahu k nemu relevantné len rozhodnutie slovenského, a nie českého ústavného súdu.

18. Sťažovateľka v replike z 20. marca 2024 opäť poukazovala najmä na prípustnosť vecného prieskumu exekučného titulu. Očakávala len, že exekučný a krajský súd vezmú spomenuté rozhodnutie českého ústavného súdu do úvahy, nie že z neho budú vychádzať. Nesúhlasí s tvrdením krajského súdu, že skúmal možnosti zákonného zastavenia exekučného konania, pretože takéto zákonné predpoklady boli naplnené.

19. Slovenská konsolidačná, a.s. (oprávnená v exekučnom konaní), sa k podanej ústavnej sťažnosti nevyjadrila.

IV.

IV.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením mestského súdu:

20. Aj napriek prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol ústavný súd v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práv sťažovateľky mestským súdom o odmietnutí ústavnej sťažnosti. Uvedené vyplýva z dikcie § 56 ods. 2 úvodnej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorej je odmietnutie v rámci predbežného prerokovania len možnosťou. Zo znenia zákona o ústavnom súde implicitne vyplýva, že aj po prijatí veci na ďalšie konanie je možné návrh z procesných dôvodov odmietnuť, keďže prijatie veci na ďalšie konanie nezakladá prekážku rozhodnutej veci v časti splnenia procesných podmienok (III. ÚS 231/2020, III. ÚS 167/2021).

21. Právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa preto pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). V okolnostiach posudzovanej veci považoval ústavný súd za podstatné to, že námietky sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiu mestského súdu boli preskúmané krajským súdom na základe ňou podaného odvolania. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu mestského súdu, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

22. Podstatou ústavnej sťažnosti bolo tvrdenie sťažovateľky, že napriek existencii dôvodov na zastavenie exekúcie (podľa Exekučného poriadku a podľa zákona č. 233/2019 Z. z.) exekučný súd exekúciu vedenú proti sťažovateľke nezastavil. Úlohou ústavného súdu bolo s ohľadom na ústavnoprávnu argumentáciu sťažovateľky vyhodnotiť, či sa odvolací súd vyjadril ku všetkým ňou predstretým a pre vec podstatným námietkam, a ak áno, tak či sa s týmito vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom (t. j. nie svojvoľne ani arbitrárne).

23. Sťažovateľka v prvom rade tvrdila, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku v časti pohľadávky týkajúcej sa zmluvnej pokuty, a to vzhľadom na jej výšku – 100 % istiny. Podľa súdov, ktoré vec rozhodovali, bolo nepopierateľné, že v štádiu exekučného konania už nemôžu vykonať prieskum exekučného titulu, pretože nejde ani o jednu z výnimiek (rozhodcovské konanie alebo spotrebiteľská vec).

24. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že „... exekučný súd *meritórne nerozhoduje a nepreskúmava existenciu a obsah hmotnoprávneho vzťahu pred vydaním exekučného titulu medzi oprávneným a povinnou, naopak je viazaný exekučným titulom, skutkovým a právnym posúdením tohto vzťahu orgánom, ktorý exekučný titul vydal... V exekučnom konaní sa správnosť tohto rozhodnutia predpokladá, pokiaľ nenastanú skutočnosti predpokladané*

Exekučným poriadkom, ktoré by viedli k zastaveniu exekúcie vedenej na základe tohto rozhodnutia. V zmysle Exekučného poriadku ide o okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu (nie pred jeho vydaním) a ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo ak sú dané iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 50 Exekučného poriadku).“.

25. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie právnych predpisov zo strany všeobecných súdov a ich aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa preto môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Platí ďalej, že o arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napríklad II. ÚS 525/2014).

26. Krajský súd venoval pozornosť podstate argumentácie sťažovateľky a s jej námietkami sa solídny spôsobom vysporiadal. Právne názory krajského súdu vyjadrené v napadnutom uznesení nie sú zjavne nesprávne, ale vychádzajú z platnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Skutočnosť, že by bolo možné stotožniť sa aj s opačným právnym názorom, nerobí rozhodnutie svojvoľným ani arbitrárnym. Rozhodnutia českého ústavného súdu skutočne môžu byť v mnohom inšpiratívne pre právnu prax, avšak to neznamená, že sú všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní judikatúrou českých súdov viazané – inými slovami, nie je porušením práva na súdnu ochranu, ak sa súd pri svojom rozhodovaní odkloní od rozhodovacej praxe českého ústavného súdu.

27. Ústavný súd vzal pri rozhodovaní do úvahy okrem iného to, že sťažovateľka disponovala inými prostriedkami, ktoré jej umožňovali namietat' (podľa jej názoru) nespravodlivú výšku zmluvnej pokuty – a síce mala možnosť podať odvolanie, prípadne dovolanie, čo však neurobila. Nedostatok procesnej aktivity na jej strane v tomto prípade nemožno preniesť na exekučný súd a požadovať, aby tak konal ako súd odvolací.

28. V druhom rade bolo podľa ústavného súdu potrebné, aby sa krajský súd vyjadril aj k ukončeniu exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z. Krajský súd sa k tejto argumentácii sťažovateľky aj vyjadril, avšak akceptovateľnosť tohto odôvodnenia už ústavný súd konštatovať nemohol. Krajský súd totiž na jednej strane síce uznal, že už došlo k uplynutiu rozhodnej doby v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. (keďže poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnej exekútorke doručené 10. decembra 2009), avšak zároveň konštatoval, že sa k zastaveniu exekúcie ako starej nemôže vyjadriť – resp. podľa krajského súdu je úlohou súdnej exekútorke, aby v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. vyhotovila upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Pravdu však mal krajský súd len čiastočne.

29. Zákon č. 233/2019 Z. z. totiž ráta so situáciou, keď je súdny exekútor v omeškaní s vyhotovením upovedomenia o zastavení starej exekúcie – podľa § 8 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. platí, že ak exekútor nezašle oprávnenému upovedomenie o zastavení starej exekúcie v lehote podľa § 5 ods. 3 zákona, súd mu aj bez návrhu uznesením uloží, aby upovedomenie o zastavení starej exekúcie vyhotovil a zaslal oprávnenému v určenej lehote, alebo súd uznesením určí, že došlo

k zastaveniu starej exekúcie. Exekučné konanie sa končí právoplatnosťou uznesenia súdu o určení, že došlo k zastaveniu starej exekúcie.

30. Práve s ohľadom na § 8 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. nemožno argumentáciu krajského súdu bez ďalšieho akceptovať. Je totiž zrejmé, že aj bez návrhu bol exekučný súd povinný vyhodnocovať, (1) či už nebola exekúcia zastavená (*ex lege*), ak áno, (2) či nie je exekútor v omeškani s vydaním upovedomenia podľa § 5 zákona č. 233/2019 Z. z., a ak je, (3) či ju preto nie je nutné ukončiť podľa § 8 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. Bez ohľadu na to, že k ukončeniu starých exekúcií dochádza priamo zo zákona, vo vzťahu k povinným stále vo všetkých registroch „svieti“ vedené exekučné konanie, a to až do času, kým nie je ukončené aj formálne (exekútorom, resp. súdom). Konštatovanie exekučného súdu, že „na ťahu“ je exekútorka, je preto bez ďalšieho odôvodnenia a posúdenia všetkých okolností prípadu v podstate nepreskúmateľné – tým skôr, že exekučný súd sám poukázal na to, že splnenie podmienok podľa zákona č. 233/2019 Z. z. *de facto* neskúmal.

31. Ak oprávnený v návrhu na zastavenie exekúcie poukazuje na to, že exekúcia už bola zastavená podľa zákona č. 233/2019 Z. z., exekučný súd je povinný zistiť potrebné informácie a následne vyhodnotiť, či nie sú splnené podmienky uvedené v § 8 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. na to, aby zasiahol a exekúciu sám ukončil. Ak tak nespraví a bez riadneho zistenia skutkového stavu odkáže na súdneho exekútora a jeho povinnosť vyhotoviť upovedomenie o ukončení exekúcie, porušuje tým právo oprávneného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

32. Ústavný súd s ohľadom na uvedené napadnuté uznesenie krajského súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy zrušil (výrok 2 tohto nálezu). S ohľadom na skutočnosť, že samotná exekúcia už bola medzičasom zastavená, vec krajskému súdu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie vo veci nevrátil.

33. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že porušenie práv sťažovateľky ústavný súd konštatoval z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Vec ústavný súd krajskému súdu nevrátil, avšak práve s ohľadom na to, že exekúcia už bola zastavená (samotným exekútorom). V časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (výrok 4 tohto nálezu).

V.

34. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 241,74 eur.

35. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za štyri úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti, doplnenie sťažnosti, replika k vyjadreniu mestského súdu). Zároveň jej vznikol nárok na náhradu trov konania

za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2024 (replika k vyjadreniu krajského súdu). Spolu tak uplatnené trovy konania predstavujú sumu 1 241,74 eur (bod 3 výroku).

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

37. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko sudca Peter Straka, ktoré sa týka odôvodnenia rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu